

ОБРАЗ УЧИТЕЛЯ¹

Олександр Киричок

Усталена традиція будь-яких ювілеїв – перераховування численних відзнак і досягнень, доповнених лапідарними відгуками про «людські якості» особистості ювіляра. Наважившись написати декілька слів про Вілена Сергійовича Горського, хочу відійти від цієї традиції, оскільки людський вимір його особистості не зводиться до простої суми здобутків і відзнак.

За кожною спробою з'ясувати місце Вілена Сергійовича Горського в українській філософії перед нами постають зовсім інші образи: безумовно, видатного філософа з величезним внеском у вивчення методології історико-філософського дослідження та історії української філософії, фундатора філософії у відродженій Києво-Могилянській академії, засновника власної історико-філософської школи. Однак усе це не ви черпує його парадигмального значення для нас.

Замислюючись у день ювілею цієї дивовижної людини над питанням, ким для мене був і є Вілен Сергійович Горський, яку саме роль відіграв він у моєму житті і філософському становленні, я все частіше переконаюся, що світло істини, яке приніс Вілен Сергійович у мою свідомість, можна назвати «філософським вихованням», так, саме «вихованням» у найповнішому розумінні цього слова.

---

¹ Подаємо (з редакційними правками) за першодруком: Киричок О. Образ учителя / Олександр Киричок // Людина, яка здатна почути іншого. Вілену Горському – 70 / уклад. Ю. Завгородній ; Нац. ун-т «Києво-Могилян. акад.», кафедра філософії та релігієзнавства. – К., 2001. – С. 8–9.

За іронією долі, обтяженої численними рецидивами минулого й міфами сьогодення, образ філософа у пострадянському духовному просторі співіснує переважно з нерозумінням сутності цієї професії взагалі або викривленням такого розуміння.

На тлі недолугого, споживацького ставлення до філософського спадку минулого, постколоніальних і набридливих нагадувань про «своєрідність», «автентичність», «народність», «звернення до джерел» української філософії саме Вілен Сергійович Горський власними ідеями і прикладом створив у рамках своєї школи інтелектуальну атмосферу «відповідальності перед текстом» та інтерпретацією, поваги до автентичності, що є атрибутивними модусами справді чесного філософа.

Саме завдяки цій видатній людині я отримав у спадок світле відчуття ідей і моментів Абсолюту, віднайшов у собі сили й сміливість осягнути денотативність філософського джерела, яка дає змогу мислити самостійно. Велика дяка Вам і шана, Вілене Сергійовичу!